

פרטיות במלחמה: זכרון והנצחה – בין הפרטי לציבורי

טדאוש שטבהולץ, שבעה מדורי גיהנום

בכניסה שתי גוויות עם מכושים ביד. במרתף שורר חום נורא שמבריח אותנו החוצה. לאחר שעה לערך שוב זוחלים פנימה, מאירים את דרכנו החשוכה בפנסי יד ומחפשים ניצולים. [...] אנשים עירומים [...] שישים גופות. שישה ילדים. [...] רגע של דממה.

איזו טרגדיה איומה עברה על האנשים האלה. [...] בוודאי ניסו לשבור את דלת היציאה אבל לא הצליחו; הבית בער מעליהם והחום הנורא הרג אותם. אנחנו מזועזעים עד עומקי נשמתנו. היום הם – מחר אנחנו.

ליאון נייברג, האחרונים

"ביקשתי לנוס ממראה הזוועה –
אך נשארתי כמסומר למקומי"

